

ανασαίνω

ανασαίνω, ρ. [<μυν. ἀνασαίνω <ἀνεσαίνω, από το ουσ. + ἄνεσις], ανασαίνω. **1α.** ανακουφίζομαι ψυχικά, ησυχάζω, ηρεμώ ύστερα από διάφορες πιεστικές καταστάσεις: «πάντρεψα τη μικρή μου κόρη, αλλά, μόνο αν παντρέψω και τη μεγάλη μου κόρη, θ' ανασάνω». (Λαϊκό τραγούδι: μακριά σου ένα χρόνο δεν **ανάσανα**, δεν αντέχω σ' άλλο πόνο σ' άλλα βάσανα). **β.** ξελαφρώνω οικονομικά: «μόνο αν ξεφλήσω στην τράπεζα τις δόσεις του δανείου, θ' ανασάνω». **2.** διακόπτω προσωρινά αυτό που κάνω για να ξεκουραστώ, ξαποσταίνω, ξεκουράζομαι για λίγο: «στάσου, ρε παιδάκι μου, ν' ανασάνω λίγο και συνεχίζουμε πάλι».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας